

Ne putem mântui și astăzi prin pătimirea mărturisirii dreptei credințe

„Minunata dragoste de oameni a lui Dumnezeu se face cunoscută atunci când omul se cufundă în necazuri ce îl pot duce la deznădejde. Atunci Își arată Dumnezeu puterea Sa cu care Îi mântuiește pe oameni. Căci omul nu cunoaște nicicând puterea lui Dumnezeu atunci când este tihnit și slobod.”

Sfântul Isaac Sirul

Astăzi realizăm că trăim timpuri din ce în ce mai grele, mai apăsătoare și dureroase din punct de vedere sufletesc, când viața duhovnicească curată nu mai este deloc suportată în societate, când gândirea patristică și trăirea în duhul sfintelor canoane bisericești este serios pusă la îndoială și poate eliminată chiar de cei care erau datori să le propovăduiască, să le trăiască ei înșiși ca să lumineze lumea spre cunoașterea și slava lui Dumnezeu.

Această delăsare și lepădare a trăirii noastre a adus multă durere și întristare lui Dumnezeu, dar mai ales o puternică și continuă confuzie în noi înșine, o lipsă mare de povățuitori și păstori care să ducă sufletele spre mântuire, dar și un zbucium lăuntric cum parcă înainte nu s-a mai pomenit, vecin cu apostazia. De aceea mulți dintre noi am slăbit, ne-am împuținat cu inima la gândul că ne mai putem mântui, că are Dumnezeu milă de noi, că am mai putea dobândi în aceste timpuri mântuirea.

Doresc să amintesc însă din viața Sfântului Ierarh Luca al Crimeii, câteva amănunte care, alături de alte sfaturi ale unor oameni îmbunătățiți, ne pot împuternici și a ne da nădejde de mântuire, nouă, celor neajutorați. Ele aparțin unei perioade în plin bolșevism, anii 1930-1960 când în Rusia prigoana împotriva credinței în Dumnezeu era în deplină nebunie, slujitorii altarelor fiind vânați și uciși, apoi înlocuiți cu unii falși, ai propagandei atee, așa numita „Biserică vie”.

Putem asemăna acea perioadă cu nebunia în care trăim acum, când suflește are loc același flagel bine instrumentat de oculta actuală prin propaganda ecumenistă în care slujitorii altarelor sunt pe nesimțite, dar mai evident ca oricând, încorporați precum acelei „Biserici vii” unei Biserici acum mai mult moarte decât vii, datorită ereziei cumplite a ecumenismului.

Și totuși, ceva îl făcuse pe doctorul Valentin Voino Iasenevțki, episcopul Luca de mai târziu, să creadă în Dumnezeu, să-L mărturisească și să-L slujească clerical vorbind, așa cum nu s-ar fi nimeni așteptat în acele vremuri tulburi : iar acel ceva era PĂTIMIREA ! Nu a iubit cât a trăit ceva mai mult decât această pătimire pentru Dumnezeu !

Adeseori spunea că orice vremuri sunt bune pentru mântuire, dar mai ales pe calea pătimirilor și a durerilor ne putem mântui sufletele – iar vremurile noastre sunt tocmai vremuri de pătimiri.

Trebuie doar să năzuim spre mântuire din toate puterile, din toate fibrele sufletului, să năzuim a merge după Hristos, să împlinim poruncile Lui și dacă ne înconjoară o mulțime uriașă de oameni care Îl tăgăduiesc pe Hristos, de oameni necinstitori de Dumnezeu, care chiar Îl ocărăsc, asta înseamnă tocmai că *„voi aveți a străluci înaintea necinstitorilor de Dumnezeu prin credința voastră, prin curăția voastră, prin sfințenia voastră ...”*.

Trebuie nevoie, trebuie stăruință, trebuie silire de sine spre bine, întoarcere de la rău, de la toată nedreptatea la dreptate, trebuie strădanie în săvârșirea faptelor bune – și doar atunci când prin eforturi mari și neconținute ne vom curăți inima și vom atrage în ea harul dumnezeiesc, se va aprinde în noi sfânta dragoste care unită cu credința, ne va deschide calea în Împărăția lui Dumnezeu.

Duhul nostru trebuie să rămână în năzuință continuă către Domnul Hristos, fără a privi vreodată înapoi, așa cum spunea Sfântul Apostol Pavel căi *„toate le pot în Hristos, Cel ce mă întărește”*.

Sfântul Apostol Ioan spunea că *„Duhul este Cel ce dă viață; trupul nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus duh sunt și viață sunt”* (Ioan 6, 33-34). Puterea care se află în cuvintele lui Hristos este putere dumnezeiască, putere ce cu nimic nu se poate asemui.

Așa cum Sfinții Apostoli și ceilalți sfinți au fost ocrotiți de această putere, noi toți putem fi împrejmuți și feriți de rele și de năpaste, dacă ne vom arăta vrednici, cu numele lui Hristos, numai să fim vrednici-fiindcă cine primește această ocrotire ? Ocrotirea cea prin numele lui

Hristos se dă numai aceluia care mărturisește din toată inima înaintea oamenilor numele lui Hristos, așa cum îl mărturiseau cu neînfricare sfinții apostoli.

„Să ții minte asta”, spunea Sfântul Luca „să știi că de toate nenorocirile, de toate necazurile care vă amenință puteți fi îngrădiți și feriți cu puterea lui Hristos, dacă sunteți vrednici numelui de prieteni ai lui Hristos – iar numele acesta îl primesc cei care Îl iubesc din toată inima și își îndreaptă toate puterile spre a împlini poruncile lui Hristos”.

Sfântul Apostol Pavel le scria corintenilor *„voi veni la voi degrabă și voi cunoaște nu cuvântul celor ce s-au semețit, ci puterea lor, căci Împărăția lui Dumnezeu nu este în cuvânt, ci în putere”* (I Corinteni 4,20). Despre care Împărăție a lui Dumnezeu vorbește el ? Despre acea Împărăție a lui Dumnezeu care este înăuntrul nostru, care se descoperă în sufletul fiecărui creștin în parte.

Aceasta este puterea lui Dumnezeu, puterea Duhului Sfânt, de care împărtășindu-se oamenii se sfințesc și ajung curați cu inima, iubind din toată inima binele și dreptatea, urând răul și nedreptatea. Numai în inimile acestora se descoperă puterea dumnezeiască : aceasta nu e puterea lor, ci puterea Duhului Sfânt, Care trăiește în ei. Tocmai această putere cucerește inimile oamenilor, cu această putere dumnezeiască Sfinții Apostoli au adus la Hristos neamurile și toți Sfinții au trăit Cuvântul lui Dumnezeu în inima și în viața lor.

Cei care trăiesc după cuviință în Hristos, primesc această dumnezeiască putere, dar o și pot dăruia altora prin jertfire de sine și dragoste curată. Este de fapt cea mai mare faptă din lume, să îți pui sufletul pentru semenii tăi, precum Mântuitorul a spus. A ne pune sufletul pentru semenii arată că **scopul vieții noastre este slujirea aproapelui, căci Domnul cu dumnezeiescul Său glas zicea „cel ce își va pierde sufletul său pentru Mine, întru viața cea veșnică îl va găsi pe el.”**

Spun aceste cuvinte deoarece astăzi prea puțin dor după a ne jertfi întru Adevărul Hristos ne mână pe noi înșine, ne este atât de greu să ieșim din sinele nostru în întâmpinarea celorlalți prin mărturisire deplină, ne este și frică, ne este și greu, găsim tot atâtea scuze și ne croim drumuri personale, lăsând deoparte plăcuta lui Dumnezeu lucrare de seceriș în ogorul Său ! Cât de adevărat spunea Hristos, că secerișul este aproape, dar nu are secerători de ajuns, sunt prea puțini !

Atât de mult îi dureau inimile pe Apostoli și pe ceilalți sfinți

știind căci ei se făceau tuturor pildă, ca să-i folosească pe oameni (I Timotei 4,12) și se îngrijeau de mântuirea tuturor ca de cel mai de preț lucru, chiar dacă aveau a suferi multe neazuri din această nevoie : „Căci aceasta este plăcută înaintea lui Dumnezeu, dacă cineva pentru știința lui Dumnezeu suferă scârbe, pătimind cu nedreptate. Căci care laudă este dacă păcătând și pălmindu-vă, răbdați ? Ci dacă făcând bine și pătimind, răbdați, aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Că la aceasta v-ați chemat, că și Hristos a murit pentru noi, nouă pildă lăsându-ne ca să pășim pe urmele Lui, Care păcat n-a făcut, nici s-a aflat vicleșug în gura Lui și care ocărându-Se, împotriva nu ocăra; pătimind, nu îngrozea, ci lăsa în voia Celui ce judecă cu dreptate” (I Petru 2, 18-23).

Este relevant să amintesc acum o minunată descoperire povestită de Sfântul Ioan Hozevitul în cartea sa „Hrană duhovnicească” făcută Sfântului Cuvios Paisie cel Mare atunci când odinioară, postind el douăzeci și două de zile i s-a arătat lui Însuși Domnul nostru Iisus Hristos și i-a zis : „Mult rău pătimești tu pentru mine, o, alesul Meu, Paisie !” Atunci Cuviosul a zis : „Și ce mare lucru este a mea proastă rea pătimire, o, Bunul meu Stăpân ?”

Iar Mântuitorul i-a răspuns : „Tot lucrul bun este bine primit Mie și-l voi răsplăti celor ce-l fac întocmai cu osteneala lor, deci urmează-Mi Mie !” Iar Cuviosul I-a urmat Domnului până ce au ajuns la o peșteră din pustie și atunci a zis Mântuitorul către dânsul : „Intră înăuntru să vezi un bărbat cu adevărat nevoitor !”

Intrând în peșteră Cuviosul Paisie, a văzut un om care se tăvălea pe pământ și își freca gura și fața sa de țărână. Deci, mirându-se Cuviosul de covârșitoarea nevoie a bărbatului aceluia, a ieșit afară, rugându-L pe Domnul să-l înștiințeze despre nevoia cea mare a bărbatului.

Iar Domnul i-a zis : „Văzut-ai pe nevoitorul Meu ce fel de mari ostenele rabdă pentru Mine ?”

„Am văzut, Stăpâne, a zis Cuviosul Paisie, și m-am spăimântat de osteneala nevoițelor lui, ci mă rog, Stăpâne, să-mi descoperi care este nevoia lui ?” Atunci Mântuitorul a zis : „Numai două zile are de când postește și iată, vezi cum se zbate de foame și de sete !”

Auzind acestea Cuviosul Paisie a zis : „Și cum eu am douăzeci și două de zile postind și nu pătimeșc asemenea ca el ?” Și a răspuns Mântuitorul : „Pe tine te întărește darul Meu și de aceea postești fără de osteneală, iar acela, ca un pătimitor, din singură voirea lui, postește cu

multă osteneală și înflăcărat cu dorul cel pentru Mine, suferă să pătimească mai presus de puterea lui”.

Și Cuviosul Paisie a întrebat iar pe Domnul : „*Ce plată va lua de la bunătatea Ta pentru cele două zile de post ?*” Iar Domnul a răspuns : „*Pentru cele două zile va lua aceeași plată ca și tine pentru cele douăzeci și două de zile și deopotrivă vă voi zice, intră întru bucuria Domnului tău, că întocmai ați făcut binele și v-ați arătat amândoi osârdnici după puterea voastră !*” (...)

Apoi Cuviosul Paisie L-a întrebat iar : „*Doamne al meu, dacă cineva se nevoiește la fapta bună și slujește și pe alții, iar altul numai cât se nevoiește singur, dar pe alții nu-i slujește, ce deosebire este între aceștia ?* Și Domnul a răspuns : „***Acela care se nevoiește numai pentru sine, este ucenic al Meu, iar cel care se nevoiește pentru sine și slujește și pe alții, acela este Mie fiu și moștenitor al Meu !***” (...)

Și zicând acestea Domnul, S-a suit la ceruri.

Înțelegem acum de ce întreruperea pomenirii numelor episcopilor cu cuget eretic a fost și este de neapărată trebuință pentru noi toți, ca mărturisirea dreptei noastre credințe să aducă și să facă folos la arătare tuturor sufletelor care se vor folosi de cunoștința vătămării lor sufletești în urma semnării acelor documente greșite din punct de vedere dogmatic și canonic și care li s-ar face din continuarea comuniunii cu acești pseudo-episcopi.

Cum am putea socoti durerile și urmările grele pentru noi toți în urma prigoanei ce s-a pornit cu mult vicleșug din partea arhierilor semnatari în Creta să fie cumva mai mari decât însăși dulceața pe care o aduce Hristos Dumnezeu în inimile noastre la auzul acestor dumnezeiești cuvinte din Sfânta Scriptură și din Sinaxar ?

Nimic nu poate despărți dorul și setea noastră după Hristos Cel Răstignit pentru a vesti până la marginile lumii cuvintele Sfinților Săi iubiți, care au trăit și pentru alții pe pământ și în veșnicie se bucură pentru nevoința noastră, așa cum poate să o facă fiecare, numai să o facă în Adevărul Hristos și cu osârdie !

Țin să stăruiesc asupra mărturisirii noastre până la sfârșit, căci sfârșitul încununează, fără a ne teme de nimic, cu cunoștința faptului că suntem ajutați de puterea Cuvântului Hristos Cel Întrupat, dar să nu uităm că avem datoria față de Dumnezeu și față de semenii noștri să nu privim înapoi, ci cu ochii ațintiți către Mântuitorul nostru, să ne luptăm

lupta cea bună, așa cum ne-a chemat Dumnezeu pe fiecare într-un nume Său Cel Sfânt.

„Căci cel ce vrea să fie într-adevăr om al lui Hristos și nădăjduiește a dobândi veșnicile bunătăți, ostenele și necazurile este dator a le socoti ca bogăție și bucurie, iar reaua pătimire și ocările a le avea ca cinste și slavă. Că aceasta este cinstea și slava robilor lui Dumnezeu, care au urmat Domnului și s-au plecat cuvintelor Lui”, ne spunea cu multă dragoste Sfântul Cuvios Efreem Sirul.

01.07.2022

Pr. Ioan Ungureanu
Schit Orășeni, Botoșani